

DOCTRINAM ET
DIRIGE
IN

Regensianersamfundets
medlemsblad

97-98 årgang (2004-2005)

Indholdsfortegnelse

Referat af Regensianersamfundets generalforsamling	3
Regensianersamfundets generalforsamling og fest i billeder	4
Løjtnant von Buddinge og Møllerne fra Marielyst	6
Eva Smith taler ud før hun forlader Regensen	11
Om hvordan Flid Nytter løste Enersengsmysteriet og dronning Maveshit opgav ævred	20
Klokkerberetning	22
Royalt bryllup på Regensen	24
Sommerudflugt til Kastellet	28
Regensnålen	31
Flag og flagning på Regensen	32

Referat af Regensianersamfundets generalforsamling 28/11-2003

1. Dirigent
2. Formandens beretning
3. Kassereren fremlægger regnskab
4. Revisorens betænkning
5. Valg af Formand
6. Valg af Kasserer
7. Valg af Bestyrelse
8. Valg af Revisor
9. Eventuelt

1. Formanden bød velkommen, Mogens Holm blev valgt som dirigent og konstaterede at vi var lovligt indkaldt og beslutningsdygtige.
2. Formanden berettede om sommerudflugten der var en tur til Rundetårn. Vi blev vist rundt af observator Erling Poulsen. Han tog os blandt andet ind på loftet der var ophængt adskilt fra tårnet for at forhindre at rystelser kunne forplante sig fra klokkeværket til tårnets observatorium. Vi fik også lov til at komme ind i tårnets indre cylinder.
3. Regnskab for året fra 1.10.2002 til 30.9.2003 viste indtægter i form af renter, kontingenter og legatbidrag på samlet 36.200 og et underskud på 4.400, efter udgifterne til generalforsamlingen, sommerudflugten og legater til regensianerne.
4. Revisionen havde ikke fundet anledning til at gøre andre bemærkninger end at regnskabet ikke var periodiseret. Regnskabet blev godkendt.
5. Henrik Teide foreslog et genvalg af siddende formand. Dette forslag modtoges med applaus.
6. Kassereren genvalgtes ligeledes.
7. Til bestyrelsen i øvrigt valgtes Mette Korsholm, Camilla Sløk, Thomas Rørsig, Karsten Knudsen, Marthe Seiden.
8. Som revisorer valgtes Peter Bøggild og William Hertz

Generalforsamlingen blev hævet i god ro og orden.

Regensianersamfundets genera

Regensianersamfundets formand, Hans Jørgen Steenberg, fortæller om årets gang blandt de afdøde.

Ida Koch, tidligere Conventet, ser en smule skeptisk ud...

Eva Smith holder provstetale.

En studine på scenen.

Er der mon portvin til desserten?

Solveig (i midten) deltog i revyen i 1978.

lforsamling og fest i billeder

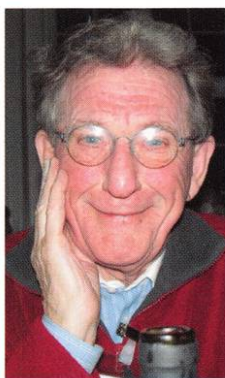
Det gør kasserer
Henrik Teide også...

To nulevende studenter
på revy-scenen.

Sidsel modtog
et humørlegat.

Fedderson er klar til revyen.

"Regensen er Havet for os!"

Anders modtager et klokkerlegat.

Christian Holm (til højre) forklarer, at medlemmerne af Gamle i hans tid drak de anbefalede 21 genstande om dagen.

Løjtnant von Buddinge og Møllerne fra Marielyst

Den 9. marts 1798 blev Niels Jensen Møller døbt i Trinitatis Kirke. Lille Niels skulle ufrivilligt blive en del af den danske litteraturhistorie, for det var netop ham, som Hostrup udødeliggjorde i sin komedie: "Genboerne".

Brændevinsbrænderen fra København

Løjtnant von Buddinge hed som sagt rigtigt Niels Møller. Hans far, Jørgen Møller, var flyttet til København i 1788, da stavnsbåndet blev ophævet, for at blive selvstændig næringsdrivende. Han købte et hus i Helsingørgade v. nuværende Adelgade, hvor han startede brændevinsbrænderi. I 1810 købte han en udbrændt gård i Nørregade (ny matrikul 234 Klædebo Kvarter), hvor han byggede et nyt byhus. I baghuset indrettede han kostald og brændevinsbrænderi. Det blev en blomstrende virksomhed, og han opkøbte da også flere af de nedbrændte gårde i Nørregade gennem årene. Huset blev meget senere revet ned, og Daells Varehus blev bygget på stedet. Desuden købte han et udbrændt hus ud mod Fiolstræde, som han genopbyggede.

Tiden var turbulent. Napoleonskrigene rasede, Danmark holdt på den "forkerte" hest, England hævnede sig og landsatte tropper ved Vedbæk, og bombarderede København i 1807.

Bombardementet åbenbarede Københavns sårbarhed. De sikkerhedsforanstaltninger, der skulle have været truffet, blev aldrig udført. F.eks. skulle træbygningerne udenfor voldene have været brændt af, så englænderne ikke havde kunnet finde mad og husly lige udenfor Københavns byporte.

Som modsvar på de kaotiske forhold blev der oprettet frivillige brandkorps, og her blev Jørgen

Møller særdeles aktiv. Samtidig tjente han rigtig godt på brændevinssalget til de mange desperate og hjemløse københavnere, og pengene brugte han fornuftigvis på jordkøb i Gladsaxe, nærmere bestemt i Buddinge. Da Danmark i 1813 gik bankerot, var Jørgen Møller én af dem, der blev mindst berørt af krisen.

Marielyst

Vi ved, at Jørgen Møller begyndte at opkøbe jord i Buddinge i 1807 og fortsatte frem til 1828. Det meste af jorden var dog samlet i 1819 og han havde på dette tidspunkt opført gården Marielyst af materialer fra det sønderbombede København. "Især Stuehusets Mure var en besynderlig Blanding af store, røde, middelalderlige Munkesten – sandsynligvis fra Frue Kirkes Ruiner – og smalle, gule "Flensborgsten" fra de saakaldte Ildebrandshuse, opført efter den store Brand i 1728". Det mærkværdige hus blev kalket grundigt, så man ikke kunne se alle fejlene, og familien bosatte sig derude, mens brændevinsbrænderiet blev videreført af en pålidelig førstemand. Førstemanden var ingen ringere end svigersønnen, Maries mand Rasmus Jensen.

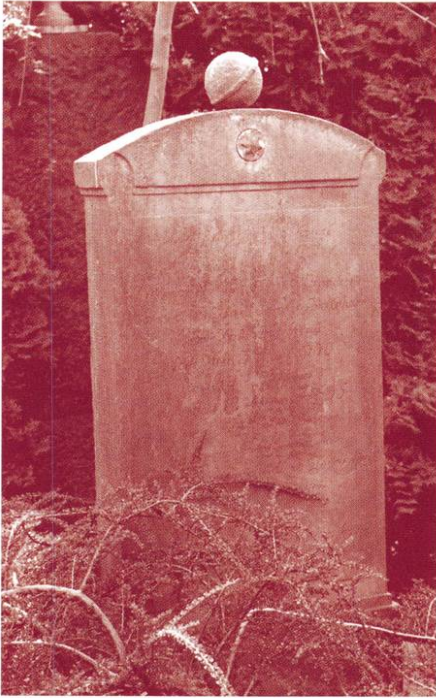
Gården Marielyst var opkaldt efter bygherrens datter, Marie. Jørgen Møller og hans hustru fik kun børnene Marie og Niels.

Marie Elisabeth Møller f. 1808 d. 1892 var gift med Rasmus Jensen fra Vadgård i Buddinge, så hun boede forholdsvis tæt på sin bror, Niels.

De frivillige rytterkorps

Ude på Marielyst gik Jørgen og sønnen, Niels, og funderede over, hvorfor det var gået så galt med København, da englænderne kom. Det, de kom frem til, var, at der var for få disponible soldater til en akut reaktion på fjendtlig landsætning. Derfor mente far og søn, at man burde oprette frivillige rytterkorps i alle de sjællandske sogne, og man startede naturligvis lokalt i Gladsaxe, hvor Jørgen Møller allerede var en kendt og respekteret mand. Det lykkedes faktisk Jørgen og Niels at oprette

et ridende korps i Buddinge bestående af ca. 20 dragoner og 20 lansener. Niels blev ansvarlig for træningen af de lokale bønder og karle og udnævnt til løjtnant, den samme titel, som Jørgen havde haft i Københavns Brandkorps en generation tidligere.

Da Jørgen var død, overlod enken gården til sønnen Niels, og hun slog sig ned i Nørregade sammen med datteren og svigersønnen, som overtog brændevinsbrønderiet. Jørgens enke levede i yderligere 15 år.

*Jørgen Møllers gravsten på Gladsaxe Kirkegård.
Teksten lyder: "Denne Grav gjemmer Støvet af Jørgen
Møller Leutenant ved Kiøbenhavns Brandcorps Borger og
Brændevinsbrønder i Kiøbenhavn Samt Dannebrogsmænd
født den 3 Juni 1770 i Aabel i Holsteen død den 12
September 1835 paa sin Gaard "Marielyst" paa Buddinge
Mark Ved ærlig Færd vandt han sine Medmenneskers
Agtelse og Kierlighed Fred med hans Støv".*

Sjælelige mén

Niels Møller havde i mellemtiden giftet sig, og han og hans hustru fik syv børn i løbet af en kort ærrække. Den ældste var sønnen Jørgen Wilhelm, f. 1827. Året efter fulgte Christine Petrine. Broderen Hans blev født i 1830.

Men Niels havde som 9-årig oplevet Københavns bombardement, og det fik han livslange traumer af. I første omgang fik han mareridt, men bombardementet skulle forfølge ham livet igennem og vise sit ansigt på særdeles forskellig vis. Niels og faderen havde stort set aldrig talt om andet end napoleonskrigene, desuden var Niels jo løjtnant i Buddinges frivillige Rytterkorps. Han hadede englænderne, mens heltene i hans univers var de generaler, der havde støttet Napoleon.

Da Hans' lillebror kom til verden i 1832, kom han til at hedde Poniatowsky efter en polsk general, der var brorson til den polske konge, Stanislaw August Poniatowsky. Jozef Poniatowsky, som Niels' søn blev opkaldt efter, havde som ung kæmpet mod tyrkerne, men i 1789 kaldte kongen (hans farbror) ham tilbage og gjorde ham til general i den polske hær, hvor han bekæmpede russerne. I 1806 blev han chef for den polske nationalgarde, og siden krigsminister i

Niels Møller fotograferet i anledning af sin 75-års fødselsdag i 1873, kort tid inden sin død.

storfyrstendømmet Warszawa. I 1812 overrakte Napoleon ham marskalstaven, men han døde kort tid efter, da han dækkede Napoleons tilbagetog og blev sprængt i luften ved en bro over floden Elster.

Efter Poniatowsky kom en pige, der hed Ane, men derpå kom endnu to små brødre, nemlig: Montebello f. 1837 og Nicolaus Damremont f. 1838.

Montebello var opkaldt efter en fransk general ved navn Lannes, som Napoleon havde udnævnt til hertug af Montebello i 1804. Nicolaus Damremont blev opkaldt efter zar Nikolaj 1 af Rusland samt en fransk

general, der var død i 1837, som hed Damrémont, og som man i øvrigt ikke kan finde meget skrevet om i de generelle leksika.

Niels var i det hele taget stadig meget bange for endnu en engelsk landgang på dansk jord, og han talte ivrigt for oprettelsen af flere frivillige rytterkorps, men ideen bredte sig trods alt ikke udenfor Gladsaxes grænser. Niels' ældste søn, Jørgen, overtog efterhånden eksercitsen af Buddinges frivillige Rytterkorps, men i 1861 skete der det tragiske, at Jørgen fik cancer og døde, kun 34 år gammel. Niels, som var godt oppe i årene, kunne ikke eksercere med de unge, som nok fandt ham lidt latterlig, og Hans var noget tungnem. Da det ydermere var en ret kostelig affære for egnens bønder at opretholde rytterkorpset, var det naturligt, at de døde helt ud i løbet af 1870'erne. Efter krigen i 1864 var det også morderlig svært at overbevise nogen unge mennesker om, at fjenden hed England!

Løjtnant von Buddinge

Et af de steder, hvor Niels angiveligt talte højlydt om sine ideer med hensyn til rytterkorps og fædrelandskærlighed m.m., var i gæstgiveriet Solen i Pustervig i København, som han gæstede, når han var i staden for at besøge sin søster i Nørregade. En af tilhørerne var en student ved navn Krstrup, og han brugte løjtnant von Buddinge i et syngespil, der blev opført på Hofteatret. Denne version af Genboerne gik dog hurtigt i glemmebogen, for at blive revideret af Hostrup, som også udvidede karaktertegningen af løjtnanten, som Hostrup ligesom Krstrup formentlig har mødt i Solen.

Hustru nummer 3 gennemtrumfer skolelærdom

Niels Møllers første kone, Karen, som var mor til alle børnene, gik hen og døde, knapt 44 år gammel i januar 1844. Derpå fik han en husholderske, Ane Marie, som han giftede sig med i maj 1845 i Lyngby Kirke, selvom de var et umage par og ikke just kunne enes. Ane Marie døde i marts 1850, og nu lykkedes det Niels at finde en ny husholderske, som han kunne enes med, og han giftede sig derfor atter. På dette tidspunkt var de ældste børn voksne. Nicolaus Damremont var omkring 14.

En af Niels' fikse ideer gik på, at havde børnene bare lært at læse, så kunne de altid senere tilegne sig viden om alt andet, hvis de fik behov for det. Trods alt skulle de være landmænd, så det vigtigste var, at de fik jord under neglene fra barnsben. Niels' nye hustru, Helga, var langt fra enig i den opdragelsespolitik, og hun sørgede for, at Nicolaus Damremont kom i skole i København, og sidenhen fik han også lov at læse videre på en handelsskole.

De øvrige børn måtte klare sig med et absolut minimum af boglig lærdom, og især for Poniatowsky og Montebello kom det til at svide hårdt senere i livet.

Nicolaus Damremont

Nicolaus var den yngste af brødrene, men skæbnen magede det således, at han blev den, der skulle arve Marielyst. De andre brødre blev sat i vej, ved at Niels gældsatte Marielyst og købte dem gårde i nærheden, og den ældste bror, Jørgen, døde jo.

Nicolaus blev efter en langvarig forlovelse gift med Laura i 1871, hvis forældre var kroholdere i Slukefter nær Dyrehaven. Men Niels havde ikke i sinde at gå på aftægt, han sad endnu fast i sadlen på Marielyst, så det ikke helt purunge par (29 og 31 år) måtte lade sig nøje med svigermoderens lille gård i Værløse, som Nicolaus blev ansat til at bestyre. Laura og Nicolaus' ældste datter, Karen Johanne, blev født i Værløse i 1873. Samme år døde omsider Niels, og den lille familie flyttede til Marielyst.

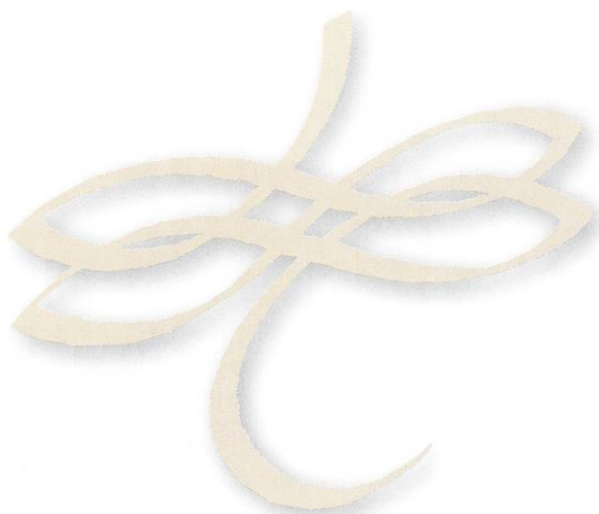
*Nicolaus Damremont Møller.
Billedet er næppe taget i Gladsaxe,
hvor den første telefoncentral kom
i 1904.*

I 1875 fødtes endnu en lille pige, som blev døbt Laura, men hun døde allerede i august året efter, kun tre måneder før Edel Alvilda blev født. I årene derefter fødtes sønnerne Niels Kryger, Lars Ove og Hugo Nicolaus.

Samme år som Edel Alvilda blev født, blev Nicolaus opfordret til at lade sig vælge ind i Gladsaxe Sogneråd. Her kom han til at sidde fra 1876 til 1893 som en ægte Estrup-fan og højre-mand. I årene 1880 til 1890 var han formand for sognerådet og ansvarlig for sognerådsarkivet.

Jørgen og Niels gjorde begge en forskel i deres samtid ved at deltage aktivt i arbejdet omkring Københavns – og landets – sikkerhed. Nicolaus Damremont fortsatte dette arbejde, og hans efterkommer forblev aktive i dansk politik. Et af hans børnebørn var landsretssagføreren Poul Møller (senere konservativ finansminister). Senest har Poul Møllers søn, Per Stig Møller, fortsat slægtens politiske linie.

Af Eva Molin, Gladsaxe Byarkiv

KILDER OG LITTERATUR

Asger Møller: *Min navnkundige Oldefar Løjtnant v. Buddinge*
 Folketællinger for Gladsaxe Sogn: 1840, 1880, 1890
 Kirkebogsopslag vedr. Jørgen Wilhelm Møller
 Da vi var bønder – gladsaxe-gårdenes historie af Lone Dam m.fl.
 Salmonsens leksikon vedr. Montebello, rytteri og Pomiatowsky
 Kraks vejvisere over København
 Kraks blå bog 1997: Poul Møller
 Samtale med Jørgen Gastrup, efterkommer af Møller-slægten fra Buddinge

Eva Smith taler ud før hun forlader Regensen

Retssagen

Jeg blev ansat som Provst ved Regensen d. 1/1-1998. På det tidspunkt var Regensen, dvs. kollegiesamvirket, i færd med at føre en proces, som man havde tabt for Landsretten, og som nu verserede for Højesteret. Derfor havde regensjanerne besluttet, at deres næste Provst skulle være en jurist. Der var en 3-4 emner i spil, som alle blev inviteret ind på Regensen til en slåbrok, og jeg var naturligvis beæret, da valget faldt på mig.

Min første opgave var at sætte mig ind i, hvad sagen mellem Kollegiesamvirket og ministerierne egentlig handlede om. Det viste sig at dreje sig om en tidligere renovering af Regensen, hvor ministeriet som betingelse for at forestå renoveringen, havde forlangt, at kollegiesamvirket skulle sælge den sidste bygning, man havde i behold, nemlig konsistoriebygningen på Frue Plads, til Undervisningsministeriet for 10 mio. kr. - langt under dens værdi. Efter salget var det lykkedes at involvere Ombudsmanden, og efter en udtalelse fra ham gik ministeriet med til, at købet skulle gå tilbage. Men dermed skyldte Regensen jo de 10 mio., som var brugt til renoveringen.

Så vidt jeg kunne se, var der ikke nogen mulighed for at vinde denne sag. Derimod måtte der være mulighed for forhandling, idet det jo næppe kunne være i Undervisningsministeriets interesse, at der skulle versere en sag for Højesteret, hvor Undervisningsministeriet havde anlagt sag mod fattige studerende. Jeg fik derfor et møde i stand med Undervisningsministeriet, som dog ønskede at lade sig repræsentere

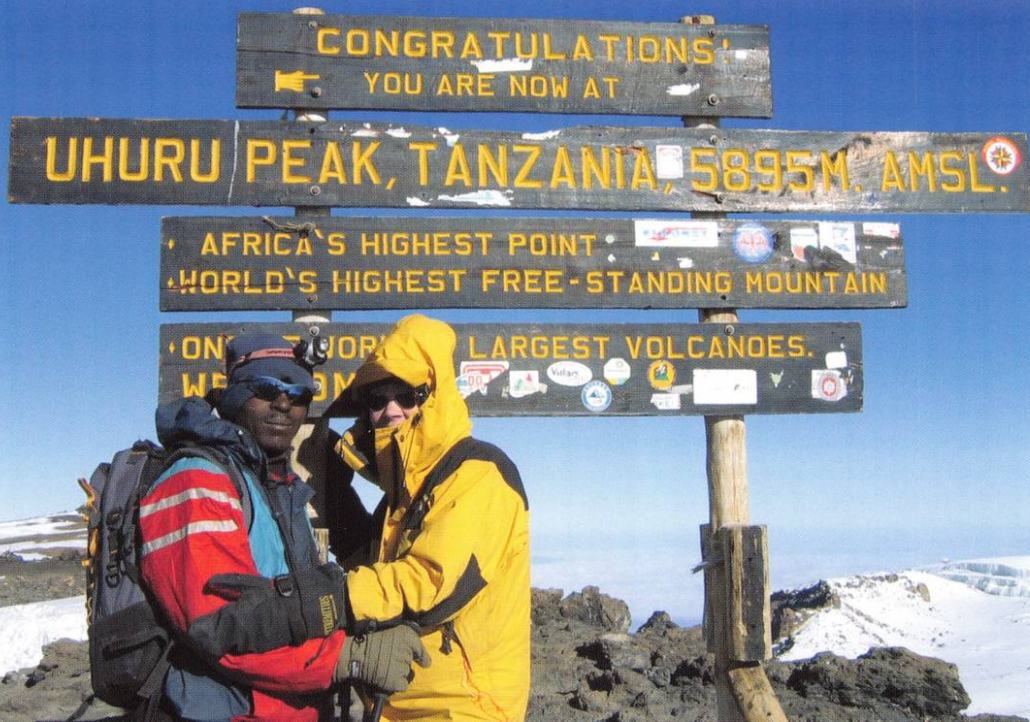

ved Kammeradvokaten, som jeg derefter forhandlede med ved adskillige møder i 1998. Til sidst nåede vi frem til, at ministeriet ville yde Regensen et rente- og afdragsfrit lån i en periode, hvor det så skulle tages op til nye forhandlinger. Den sidste knast var, om denne periode skulle være på 20 eller 25 år. I forbindelse hermed gjorde Regensens kloge klokker mig opmærksom på, at i 2023 ville Regensen fylde 400 år. Hvis det kunne arrangeres således, at lånet skulle genforhandles på dette tidspunkt, var der betydelige chancer for at Undervisningsministeriet, i den almindelige glædesrus, ville slå en streg over lånet, især da alle og enhver jo kunne se, at der ikke er nogen mulighed for at Regensen nogensinde kan tilbagebetale pengene. Det lykkedes ved den sidste forhandling at mødes imellem de 20 og 25 år, og dermed udløber aftalen rent faktisk d. 1. januar 2023. Om jeg stadig vil være i blandt os, til at se om min taktik er lykkedes, ved jeg ikke, men det er i hvert fald rart at tænke på.

Renoveringen

Da dette var på plads, rettedes blikket mod de nuværende forhold. Det var jo helt åbenbart, at Regensen trængte til renovering (igen). Sammen med Regensens mæcén advokat Kyed (afdød regensianer) udarbejdedes en plan til en større renovering af Regensen. Dette fordrede naturligvis nogle fondsansøgninger, og til sådanne kræves en omhyggelig udarbejdet plan for, hvad der

Eva Smith - som altid på toppen - her af Killimanjaro!

egentlig skal laves, og et overslag over, hvad det vil komme til at koste. Til en plan af denne størrelse skulle arkitektfirmaet have et vederlag på 80.000 kr. Disse penge havde vi ikke. Her trådte imidlertid advokat Kyed til, og lagde simpelthen de 80.000 kr. ud af egen lomme. Uden nogen sikkerhed for at fondene ville bide på. Ansøgningerne lykkedes imidlertid. Vi havde slået stort brød op med ansøgninger på 50 mio., og selvom vi naturligvis ikke nåede det mål, lykkedes det dog at skrabbe 27 mio. sammen.

Disse penge blev først og fremmest brugt til en udvendig renovering af Regensen. Murene blev renset sådan, at man atter kunne forstå, hvorfor Regensen i gamle sange og dokumenter betegnes som "den røde gård". Alle vinduer blev udskiftet med dobbeltvinduer og malet. Desuden blev store sal, gangene, lille sal, fæstekælderen, baderummene samt vaskekælderen sat i stand.. Endelig blev al elektricitet i gården udskiftet. Arkitektfirmaet stillede som betingelse, at regensianerne skulle rykke ud under denne renovering. Dette var naturligvis vanskeligt, efter som mange ikke kunne skaffe et andet sted at bo i 3-6 måneder. Derefter var forskellige kreative forslag fremme, blandt andet at få opstillet nogle midlertidige barakker i Elers have. Dette var Elers imidlertid af en eller anden grund ikke særligt interesseret i, hvilket forekom os ganske usolidarisk.

Endelig kunne man naturligvis forestille sig, at der simpelthen blev et mindre optag i en periode så der kun boede 70 regensianere ad gangen. Dette var imidlertid også en dårlig løsning, fordi det jo ville betyde, at der i en periode slet ikke kom indflyttere. Ældre studerende måtte så tage en ekstra torn, men det var svært at se hvordan, regenslivet kunne bevares under sådanne omstændigheder. Det endte derfor med endnu nogle forhandlinger med arkitekterne, der til sidst lovede, at de studerende kunne blive boende, hvis jeg til gengæld ville garantere for, at de var oppe og ude af værelset ved 7-8 tiden, hvis dette var krævet af håndværkerne. Jeg rystede vist lidt på stemmen, da jeg indgik denne aftale, og det var da også en aftale, jeg mange gange kom til at fortryde.

På en eller anden måde viste konstellationen studerende/håndværkere sig ikke at være særlig frugtbar. Det var ikke bare spørgsmålet om, hvornår det er passende at stå op om morgenen, det var også spørgsmålet om meget forskellige arbejdsbetingelser. Håndværkerne holdt af at høre P3 til arbejdet, og det var jo ikke lige sagen, når man sad og var ved at knække en vanskelig matematisk ligning eller forsøge at fatte systematikken i det kinesiske alfabet.

En ting havde de to grupper dog til fælles. De var utroligt dårlige til at overholde tiden. Det betød, at de studerende ikke havde forladt værelset kl. 8, og det betød, at når en studerende havde forladt værelset kl. 8, og i øvrigt havde stillet alle sine møbler ind midt på gulvet som forlangt af håndværkerne, så kunne der nemt gå 3 uger, før de rent faktisk nåede frem til hans værelse.

Når det alligevel lykkedes at komme igennem det lille år, hvor renovationen var på sit højeste, kan det kun tilskrives en udstrakt tolerance hos begge grupper. Forbrødringen nåede et højdepunkt, da foreningen Uglen inviterede til frokost med chili con carne i gården og samtidig optog alle håndværkerne i foreningen. De blev også inviteret til den næstkommende Lindefrokost, og nogle af dem kom rent faktisk og havde efter alt at dømme en fin dag. Restaureringen skred langsomt frem, og på vejen fik vi alle mange erfaringer. F.eks. véd vi nu, at måden nænsomt at restaurere og rense gamle mursten på facader simpelthen er at lade vand sile lige så stille ned af facaden i nogle døgn. Resultatet er blevet meget smukt. Vi lærte imidlertid også, hvor ubehageligt det er i måneder at leve med plasttildækkede vinduer, idet ruderne var taget ud. Det var midt om sommeren, så det var ikke en af de fede oplevelser.

Branden

Da vi var næsten færdige med renoveringen, i januar 2003, blev vi vækket en sen natteime ved, at Regensen stod i flammer. Ude i gården var der tyk sort røg, men man kunne dog skimte, at det rent faktisk kun var taget på en enkelt bygning, der brændte. Ved den lejlighed viste det sig, at vi ikke havde en ordentlig evakueringsplan, og det nok også er svært at skaffe en. "Er alle her?" spurgte man, og der manglede naturligvis mange. "Hvor er Matthias? ". "Han sover vist nok hos sin kæreste." Ja – men "vistnok" er ikke godt nok i sådan en situation. Hvem vidste, om nogen måske havde lånt sit værelse ud til en ven denne nat, hvor man ikke selv ville være hjemme?

Der var derfor ikke andet at gøre end at komme rundt i alle værelser, på alle toiletter, og hvor der ellers kunne være mennesker, hvilket betød sprængte døre. Men det var naturligvis en nødvendig omkostning. I øvrigt var jeg dybt imponeret af brandfolkernes professionalisme.

Eva Smith rammer det høje C i Regenssangen.

Den måde de hurtigt fik gennemgået alle rum på, og den måde de fik gennet os ud på gaden. Der blev desuden forholdsvis hurtigt sørget for busser, hvor man kunne sætte sig ind og få varmen og endda få noget varmt at drikke. Læger var naturligvis også på pletten, og 4 regensjanere blev indlagt med røgforgiftning. Og, kl. 3 om natten, kom der folk fra kommunens husvilde-kontor med henblik på at indlogere dem, der ikke kunne anvende deres værelser.

Det endte med at en del af os samledes i provsteboligens køkken, hvor vi spiste en blanding mellem natmad og brunch kl. 5 om morgenen. Derefter var der nogle, der overnattede et par timer, og den næste morgen kunne vi så besigtige ødelæggelserne. Det viste sig nu, at de brandvægge, der var sat op i forbindelse med restaureringen, havde haft deres virkning. Rent faktisk var branden stoppet i den bygning, hvor den var startet, og havde ikke bredt sig yderligere. Men det nye tag, som netop var blevet færdiggjort dagen før, var gået op i flammer.

Statens selvforsikring

Branden afdækkede et nyt problem.

Nogle år tidligere, kort efter jeg var blevet Provst, havde vi haft en mindre køkkenbrand, og ved den lejlighed var skaden dækket af Undervisningsministeriets bygningsdirektorat, idet Regensen er omfattet af statens selvforsikring.

Derfor ringede jeg naturligvis til bygningsdirektoratet, men til min forbløffelse fik jeg at vide, at vi ikke længere var dækket af statens selvforsikring. Man havde for nogle år siden lagt systemet om, sådan at alle statens bygninger nu var privatforsikrede og i den forbindelse er, som det blev sagt i telefonen, "I vist faldet ned i et hul så I er ikke dækket." Jeg henvendte mig straks højere oppe i ministeriet og efter nogen diskussion frem og tilbage, erkendte man, at man ikke bare kunne fjerne vores forsikring uden så meget som at give os meddelelse om det, og at man således måtte dække de 3 mio. som branden ville koste. Inden da havde der imidlertid været en politisk i det udmærkede blad Metro mellem mig og statens bygningssyn, hvor de stædigt og hårdnakket hævdede, at vi ikke var dækket, og jeg fastholdt, at det måtte vi være. Dette havde vakt politisk interesse, og det endte med en diskussion på Christiansborg. Dertil kom, at disse penge jo også skulle skaffes et eller andet sted fra. Og det kunne jo kun være fra politisk hold, så Folketinget endte med at bevilge dem, men sagde naturligvis samtidig, at nu måtte vi sørge for at få orden i sagerne.

Kammeradvokatens responsum

Forskningsministeriets bud på at få orden i sagerne var at bede kammeradvokaten om at udarbejde et responsum. Kammeradvokaten afleverede et 30 sideres responsum til Forskningsministeriet, hvoraf fremgik, at Forskningsministeriet roligt kunne opsigte forsikringsaftalen med Regensen. Dette blev fremsendt til mig med et kort brev om, at man var sindet at ophæve denne aftale, men at man dog lige ville høre mine kommentarer.

Det var en stor fornøjelse at gennemlæse kammeradvokatens responsum, fordi der gudskelov var adskillige ting at slå ned på. Vigtigst var, at kammeradvokaten betragtede Regensen som en del af Københavns Universitet. Det var ikke svært at gennemhulle dette argument.

Undervisningsministeriet har utallige gange henvendt sig til kollegiesamvirket, som om det var et selvstændigt retssubjekt, og ikke mindst havde Undervisningsministeriet jo rent faktisk anlagt en sag mod Kollegiesamvirket. Endelig kunne jeg ikke dy mig fra at påpege, at kammeradvokaten i sit responsum til sidst skriver til Forskningsministeriet, at de må gøre Kollegiesamvirket bekendt med kammeradvokatens responsum, men adressaten for Kammeradvokatens responsum er jo Københavns Universitet - og det forekommer ejendommeligt at gøre en anden end den responsaet retter sig til bekendt med dette. Dernæst påpegede jeg, at der var tale om en begunstigende forvaltningsakt, og at begunstigende forvaltningsakter kan forvaltningen ikke bare trække tilbage af økonomiske grunde.

Dette svar sendte jeg tilbage til Undervisningsministeriet i oktober 2003 og har ikke hørt fra dem, hvilket betyder, at Regensen fortsat er dækket af statens selvforsikring. Jeg er dog overbevist om, at Undervisningsministeriet ikke har glemt sagen, og det skulle ikke undre mig, om man tog det op i forbindelse med provsteskiftet på Regensen. Men jeg mener, vi har en god sag og nok skal være i stand til at bevare vor status.

Planlagt renovering

Som allerede nævnt havde vi brug for 50 mio. og fik 27 mio. Og desværre var de 27 mio. i vidt omfang øremærkede til den attraktive del af renoveringen. Regensen ser jo flot ud nu. Det er noget, man kan sætte på forsiden af sin årsberetning. Det, der står tilbage, er desværre knap så glamourøst. Nede i kælderen er en række rustne rør og andre ting som Bengt efter bedste evne søger at holde sammen med nødtørftige reparationer, men på et eller andet tidspunkt går det galt. Jeg fik derfor den tanke, at når vi alligevel indkaldte fondene for at takke for pengene og vise dem, hvor smuk Regensen er blevet, kunne vi måske gribe lejligheden til at gøre dem opmærksom på,

at vi havde yderligere behov. Vi arrangerede derfor en fremvisning, og det blev meget succesfuldt begge gange. Der var studenter med ved den efterfølgende reception. Koret sang og der blev opført et lille stykke. Stemningen var sådan, at det var helt naturligt for mig i slutningen af min takketale og gøre opmærksom på vores yderligere behov, og fondene responderede da også ved at sige, at vi bare skulle søge.

Desværre holdt den oploftede stemning sig ikke til den dag ansøgningerne nåede frem. Der er faktisk kun to af fondene, der har responderet positivt, og vi har fået 1 mio. fra den ene og 4 mio. fra den anden. Så vi står altså nu med 5 mio. kr. til at forsøge at dække det, der er budgætsat til omkring 30 mio. Da det først nu er endeligt, at vi kun får de 5 mio. kr., har jeg ikke ment, at det var op til mig at beslutte, hvad der videre skulle ske, og jeg vil derfor overlade de 5 mio. til min efterfølger, som forhåbentlig vil kunne gøre god brug af dem og kunne få dem til at yngle yderligere.

Køkkentårnet

Et stort ønske gennem en lang periode på Regensen har været at få øget størrelsen på de køkkener, der befinder sig på kasernen. Som alle, der har beboet Regensen, vil vide, er de ganske små og slet ikke egnede til at fungere som køkken for 8 mennesker, som tilfældet er på gangene. Efter lange diskussioner - der var folk, der gerne ville beholde Bjørnegrotten - ikke mindst foreningen Skrap, - nåede man frem til, at vi skulle forsøge og få bevilget penge til et såkaldt køkkentårn, dvs. en bygning der bliver sat på bagsiden af kasernen bagved køkkenerne, således at man simpelthen kunne udvide det enkelte køkken med 20 kvm. Vi havde tidligere søgt A.P. Møllers fond, men uden held. A.P. Møller bryder sig ikke så meget om akademikere. Imidlertid kunne netop køkkentårnet måske være attraktivt, idet det ville være en separat bygning, og efter adskillige møder lykkedes det mig at få et positivt tilsagn fra direktøren om, at han ville støtte ansøgningen. Derefter sendte jeg ansøgningen af sted og til min store glæde indløb de godt 4 mio. fra A.P. Møllers Fond ved juletid sidste år. Jeg havde faktisk tænkt mig, det skulle bygges her i sommer, men arkitekterne var lidt sløve med at få gang i det, og i løbet af foråret indløb der pludselig ildevarslen de meldinger om, at Kulturarvstyrelsen måske ikke alligevel ville tillade, at dette køkkentårn blev opført bag på den fredede bygning. Projektet var blevet positivt evalueret af tre tidligere medarbejdere, men der var kommet en ny medarbejder, som stillede sig på bagbenene og mente at det særlige bygningssyn nok ikke kunne godkende bygningen. Og ganske rigtigt - det kunne man ikke.

Nu er "Det Særlige Bygningssyn" kun rådgivende, og jeg er gået i dialog med Kulturarvstyrelsen for at få dem til at sætte sig ud over den afgørelse. Det er stadig mit håb, at det skal lykkes, og det bliver så min sidste opgave for Regensen, inden jeg giver faklen videre til min efterfølger.

*Eva Smith
Regensprovt*

Om hvordan Flid Nytter og dronning Maveshit op

Det var en mørk og stormfuld aften i januar 2004. Ugleinfluenzaen hægede overalt på Enerseng, og en lang række enersengianere, heriblandt vore to hovedpersoner Uropølsen og Istrad, var på flugt fra Hovedstadens Overvågende Fjerkræmyndighed med den onde kroklek A. Rasensmus og hans håndlanger O. Gaardtøser i spidsen. Uropølsen og Istrad havde fundet et midlertidigt skjulested på køkkenet på Idealitetramt lige under et af Enersengs lofter, hvor de var i færd med at lægge skumle planer om statskup. De ville bringe A. Rasensmus' rædselsregime til ophør og ophæve stavnsbåndet for visse unge enersengianere, så alt på ny kunne ånde fred og idyl på Enerseng.

Blot 3 uger senere lykkedes Uropølsens og Istrads mission, og det gik endda overraskende nemt for sig. Enersengsforeningen Magle optrådte med vanligt krukkeri, men ellers var A. Rasensmus' protege, T. Lodnar, den eneste, der for alvor stillede sig til modværge. Han blev hurtigt overvundet, idet han dog til alles skræk svor, at han ville grave forstærkning op og vende frygteligt tilbage. Uropølsen og Istrad lagde øjeblikkeligt en snedig strategi for, hvorledes de ville forvalte deres nyvundne magt. Med et traditionelt pamperarrangement indsmigrede de sig hos Enersengs spidser, smedbemændene, og de fedtede ligeledes godt for Flid Nytter og Linytt R. Fed, mens A. Rasensmus så forfærdet til. I marts blev der sågar holdt en stor fest for at fejre Flid og Linytt. Uropølsen og Istrad og alle de andre enersengianere mødte efter Flid Nytters bud op i deres mest gotikagtige antræk og drak de unge menneskers skål til den lyse morgen. Selv dronning Maveshit og prins Elo Usmassen deltog, og de så på denne aften endnu mere frygtindgydende ud end sædvanligt.

I april fik Enerseng besøg af slåbrokgæst N.B. BMWagre, der underholdt de fremmødte enersengianere om HCA, for hvem han tydeligvis nærede stor kærlighed. Han var nok blevet ved til den lyse morgen, hvis ikke Uropølsen og Istrad havde grebet ind i tide.

Under årets Kornfedtsilo den 6. maj 2004 lod Vorherre nådigt solen skinne på Enerseng til stor glæde for ikke mindst Uropølsen og Istrad. Til gengæld svingede prins Elo Usmassen pisker over Enersengsforeningerne og udleverede med sin skønne røst sonderlemmende kritik, der dog snart skulle blive gjort til skamme af at stort antal sjoflinger af ekstraordinær høj kvalitet.

Ugen efter var der liv og glade dag i Havnekøb i anledning af HKH Kronprins Fikreder og Madonna Ordsyls vielse. Bryllupsdirektionen, Sejrep og Lidses, have sørget for storskærm, champagne (eller vin med bobler i hvert fald) og royal buffet. Midt i festlighederne trængte en journalist ind på Enerseng og forsøgte at fotografere flere af de kvindelige enersengianere, fordi han syntes, de lignede den nye kronprinsesse. De snarrådige enersengianerinder sørgede imidlertid for at tage sig så dårligt ud på billederne, at de var ubrugelige.

løste Enersengsmysteriet gav ævred *Kroklekberetning for forårssemesteret 2004*

Midt i maj blev enersengianerne stillet over for en stor udfordring, da portneren Genbt udstyrede samtlige opgangsdøre med Cilq-låse og alle enersengianere med en rumskibslignende genstand til at åbne dem. BIP-VENT-DREJ lod de tilsyneladende enkle retningslinier, men det var alligevel meget vanskeligt for visse enersengianere at vænne sig til dette nymodens system.

Senere samme måned gæstede N.A. Hashuge, forfatter til Post-Danmark – Politik og æstetik hinsides det nationale fra 2003, Enerseng, som han nærmest udråbte til den danske nationalfølelses vugge. Desværre skulle han med et tog, inden diskussionen for alvor kom i gang. Som tredje og sidste slåbrokgæst kom Brechthønen Hornrib den 10. juni 2004 og docerede for enersengianerne om Dannelse og ansvar. De fremmødte lod sig let provokere, da fru Hornrib påpegede deres manglende almene dannelse. Det stod dog ikke mere gælt til, end at hun blev hængende og diskuterende indtil midnat.

Endelig den 26. juni 2004 oprandt dagen for Din Balle 2004. Uropølsen og Istrad havde med stor forventning set frem til denne dag gennem hele semesteret. Ugen forinden måtte de dog gå grueligt meget igennem, da der var risiko for, at det danske fodboldlandshold skulle spille EM-kvartfinale netop lørdag den 26. juni 2004 kl. 20:45. Uropølsen og Istrad fik ingen støtte fra fodboldentusiasterne på Enerseng, og der var ingen tvivl om, at Din Balle-konceptet, som vi kender det, kun ville kunne gennemføres, hvis Danmark tabte eller Danmark og Sverige spillede 2-2 den 22. juni 2004. Igen forbarmede Vorherre sig over Uropølsen og Istrad, og en engel ved navn Tja Mos Onanist sørgede for, at Din Balle kunne afvikles efter planen. Eller det vil sige stort set efter planen, for dronning Maveshit og prins Elo Usmassen var rejst til Frankrig, hvor de skulle holde træningslejr for alle de små børneagenter. "Var der mon noget i gære?", tænkte Uropølsen og Istrad, men opgav hurtigt at spekulere på det, da de var travlt optagede af andre gøremål op til Din Balle. Enerseng skulle naturligvis ikke være uden overhoved på denne store aften, så kroklekne fik Ane Vrage og Snuskede dr. Anna at agere sætteprovstepar – et hverv de varetog, så ikke et øje var tort. Omkring midnat kom Surh G.A.L. på visit. Han musicerede, og hele Enerseng sang med, mens Uropølsen og Istrad så til med slet skjult begejstring.

Efter Din Balle troede Uropølsen og Istrad, at de skulle hvile på laurbærene og nyde solen i Den Grå hele sommer igennem. Sådan skulle det imidlertid ikke gå. En dag i juli sprang bomben: Dronning Maveshit ville abdicere! "Hvad skal der dog blive af Enerseng?", tænkte Uropølsen og Istrad. Ingen kender endnu svaret....

Skildpaddeagent Ser Rar Dej og Lune Nosser i Pol.

Klokkerberetning, efterår 2003

Semesterets klokker vandt embedet med stemmerne 32-31. En amerikansk udvekslingsstuderende, der tydeligvis ikke forstod, hvad der foregik, bragte sejren i hus. Men egentlig var jo hver stemme udslagsgivende. Efter kåringen defilerede næsten alle, der havde afgivet den udslagsgivende stemme, forbi den nyvalgte Klokker for at ønske tillykke og pointere, at den ny Klokker skyldte netop gratulanten sin sejr. Andre var ikke begejstrede, og den første trussel om storm indløb en lille uges tid efter.

Valglofterne var få og simple: indflytterne skulle køres hårdt, Overregens og Taugenichtse sættes til vægs, og Klokkerens magt øges. Det er åbenbart kost for fulde folk.

Det var det første enmands-klokkerat siden Peter Barkentins engang for længe, længe siden. Og så var det det alligevel ikke; de færreste havde helt tillid til, at een mand var nok, og mange udmærkede regensianere sprang til med hjælp, mest i tide, sjældnere i utide. Det havde oprindeligt været Klokkerens tanke, at tage sig en sekretær blandt indflytterne. Men indtil en sådan have erhvervet tilstrækkelig erfaring, indtog en med-hofist pladsen. Det var Ole Østergaard, og han blev på sin pind. Han skulle vise sig uundværlig. Regensen havde fået en vice-klokker. Jeg høstede æren, lønnen og pointet. Ole fik kun tak, og det er som bekendt et fattigt ord.

Klokkeren indkaldte indflytterne til linsesuppe og opsang; han var ikke bare irriterende faderlig, han var også nærig. Da indflytterne efter en lille time var vel mætte af forebyggende og urimelige reprimander, var sulten efter linsesuppe ikke stor. Men de havde holdt modet oppe i trods, smagte på suppen, besluttede tema for indflytterfesten og fordelte opgaverne imellem sig. Det var nogle virkelig gode indflyttere.

Revyen var en meget uortodoks forestilling. De bedste folk var blevet sat på sagen; Søren Dixen & Søren Poul Nielsen havde påtaget sig hvervne som revydirektører. Dixen er vel den største personlighed, der har tjent Regensen i min tid, og dertil genial. Søren Poul er vel den største krukke, der har beboet Regensen i det ny årtusind, og han formår at organisere hvem som helst til hvad som helst. Temaet og revydirektørernes indslag var dristige. Ja, enkelte indslag var så dristige, at Provsteparret frygtede for de døde regensianere helbred. Det var ikke alt, de levende så, der blev de døde forundt at se.

Fondene, der havde betalt renoveringen, kom på besøg en dag i november. Alle sejl var sat til; en større skare regensianere afsang, på Provstens foranledning, 'Regensen er havet for os' fra vinduerne i Store Sal, da fondsmenneskene trådte ind i gården. Musikdirektør Esbern Verner sen betjente flyglet, og den evige Troels Roland sang tyske lieder. Smukt! Indflytterne havde, næsten frivilligt, kastet sig over kost & klud for at få vort hjem, Regensen, til at fremstå funkende rent. Provsten talte Regensens sag, medens Klokkeren bukkede, skrabede og vred sig for de fine gæster.

Regensianersamfundets Generalforsamling blev en overmåde hyggelig affære. Festen fortsatte

til den lyse morgen. Teide & Steenberg havde organiseret det hele på bedste vis, maden var fremragende, talerne gode, og den indtagende Sidsel Kirk modtog årets Humørlegat.

Juleballet var en tarvelig affære. Klokkeren var karrig med pengene, men indflytterne tryllede, og det, der var tænkt så fattigt, blev til et glimrende bal. Negermusikken sørgede Karl Granov for. Granov var god for mangen en tjeneste og klokkeratet en loyal mand. Han kendte nogle dygtige pladevendere, der sørgede for inciterende rytmer til aparte bevægelser. Vedbæk-(pige)garden trådte op som midnatsgæster kort efter klokken tolv. En frydefuld halv time diverterede de gæsterne med marchmusik. Et stort moment i klokkeratet.

Klokkeratets valgsprog var Troskab, Ære & Ydmyghed. Hertil kunne man føje disciplin. De mange nye regensianere skulle føres ind i Regenslivet. Det gode pædagogiske værktøj Arbejde blev flittigt taget i anvendelse. Samtidig blev indflyttere berøvet retten til at søge værelser, før de havde overstået deres pligter. Kysten fik nu for en tid rum faste beboere. Endvidere blev indflytterne inddelt i grupper med førere og næstkommanderende. Disse organiserede indsatsen og meldte til Klokkeren om fremgang eller tilbageslag i arbejdet. Skulkeri fra tjenesten blev ikke tålt; alene mistanke herom førte til Provstesamtale. Tre indflyttere måtte lægge vejen

forbi Provsteboligen, hvor de efter at have modtaget formaninger og afgivet forsikringer atter kunne vende tilbage til fællesskabet. Det var en fornøjelse at arbejde sammen med Provsten & Provstinden. Et bedre Provstepar får Regensen aldrig; man tør vel kun håbe, at jævnbyrdige vil bemægtige sig det høje embede.

Efter et semesters smalhans og nidkær smålighed trådte klokkeratet og klokker-

foreningen i februar i karakter som værter. En uhyre sum blev ødet bort på et fornemt arrangement for indflytterne. Professor Erik Skadhauge, gammel hofias og klokker, var med sin frue og regenskæreste æresgæster. Professoren støttet af fru Skadhauge indviede os i regenslivet omkring 1963. Svært underholdende! Øllet flød og de ældre regensianere dukkede op.

Og således sluttede semestret med et beskedent underskud, Regensen stadig i et stykke, ingen bortviste regensianere og en Klokker, der - om end noget forblæst - stadig stod på benene. Regensens nestor, Admiral & Klokker emeritus, uglen Pelle Oliver Larsen, forlod først den røde gård en uge inde i forårssemestret efter næsten syv år på Regensen. Ikke kun et klokkerat, men en hel æra fandt sin afslutning.

Anders Rasmussen

Royalt bryllup på Regensen d. 14. maj 2004

Der var engang...

hvor vi alle stadig troede på, at i Danmark lever prinser og prinsesser lykkeligt sammen i ægteskabet til deres dages ende.

Denne illusion brast ved et pressemøde d. 16. september 2004 kl. 11.25, og i skrivende stund er det stadig utroligt svært at acceptere.

Men lad os kaste et drømmende blik tilbage på den tid, hvor alt åndede fred og idyl på Amalienborg. Hvor man for længst havde lagt Henriks depression bag sig (den var altså heller ikke lige så slem som Victorias spiseforstyrrelse!), og hvor øjeblikket, som hele Danmark havde ventet på i årevis, skulle indtræffe.

Det øjeblik vi havde krydset fingre for ikke skulle involvere hverken undertøjsmodel, popsild eller hende Betina, der egentlig var god nok, men bare lignede os andre lidt for meget.

Øjeblikket kom i stedet for til at involvere den tasmanske borgerlige kvinde Mary Elizabeth Donaldson. Smuk, klædeligt genert, velbegavet, dybt forelsket, og over 30 (!).

*De nygifte kørte desværre ikke forbi Regensen,
men er her fanget i Nørregade*

Denne kvinde skulle have Danmarks Kronprins i Domkirken d. 14. maj klokken 16.00, og Danmark rustede sig med canapeer og Kleenex.

Således også på Regensen!

Regensens bryllupsdirektion

Undertegnede blev beærede, da klokkere Astrid Kjeldgaard-Pedersen og Søren Poul Nielsen udnævnte os til Regensens Bryllupsdirektion.

Udnævnelsen kom dog ikke bag på os. Som tidligere teaterdirektører havde vi på festligste vis markeret den kongelige forlovelse i oktober og havde haft stor succes med arrangementet.

Forberedelserne til Royalt bryllup på Regensen kunne tage sin begyndelse!

Hvem er Regensens Mary Donaldson?

Mary er smuk! Det samme er Regensens piger! Vi besluttede derfor at iværksætte en Mary Donaldson look-a-like konkurrence. Vi håndplukkede syv piger, som alle modtog nomineringen. De syv blev præsenteret under årets Lindefrokost og iført prinsessekroner med påskriften: *Er jeg Regensens Mary Donaldson?* Flere kvindelige og mandlige regensianere udtrykte skuffelse over ikke at være nominerede, men vi have eet ufravigeligt krav: LANGT MØRK HÅR!!

I en box i bryllupsdirektionens vindueskarm i postrummet kunne regensianere lægge deres stemmesedler.

Storskærm på salæ

Den 14. maj oprandt. Fra morgenstunden var der hjemmebag og live-transmission på Emotio-kra-tiets køkken, og mellem de mere eller mindre interessante indslag på DR og TV2 med gisninger om brudekjole, etikette-regler og almindeligt sladder, var det et godt stykke op ad dagen muligt at komme tæt på Frue Kirke og følge med i forberedelserne.

Den travle bryllupsdirektion arbejdede hårdt dagen igennem, men tog sig dog tid til at møde pressen og deltage i et forskningsprojekt fra Nationalmuseet, hvor etnologistuderende interviewede os om dagens arrangement.

Alles opmærksomhed er rettet mod storskærmen

Forfriskning efter vielsen.

Klokken 15.00 samledes Regensens royalister i Store Sal, hvor en storskærm var stillet op. Nu begyndte bryllupsgæsterne at ankomme til kirken. Bryllupsdirektionens mandlige halvdel sørgede for at guide uvidende deltagere i arrangementet sikkert gennem hoffets gæsteliste. Magien forstærkedes af at det hele i virkeligheden skete så tæt på os.

Klokken lidt over 16.00 gik der et sus igennem Store Sal. De 50 deltagere, der havde ventet så længe, fik nu endelig den kommende Kronprinsesse og hendes kilt-klædte far at se. Under skarp observation fra Berlingerens udsendte, kneb vi tårer, jubede og klappede.

Efter højtideligheden var bryllupsdirektionen vært ved et dejligt glas mousserende vin og kransekage, hvorefter regensianer Troels Roland førte de mest nysgerrige regensianere og gæster rundt på ruten, som de nygifte kørte fra Vor Frue Kirke til Amalienborg.

Forfriskning efter vielsen

Efter balkon-scene fulgte køretur til Fredensborg, og lette og glade af kærlighed og Nettos mousserende Ricadonna tog regensianere og bryllupsdirektion sig imens tid til at skifte til Galla A og forberede små velsmagende retter til aftenens store *Buffet Royal*.

Klokken 19.30 samledes man igen på salæ og satte sig ved det prægtigt pyntede bord med tændte kandelabre og storskærm. Jo, det bord var et kronprinsbryllup værdigt! Buffet Royal blev indtaget synkront med middagen i teltet i Fredensborg slotshave. Begge steder blev der lyttet til taler, grædt lidt mere, skålet, råbt hurra og klappet.

Det var faktisk som at være der selv! Så lyslevende forekom John, Susan, Margrethe, Henrik, Mary og Frederik at stå for os.

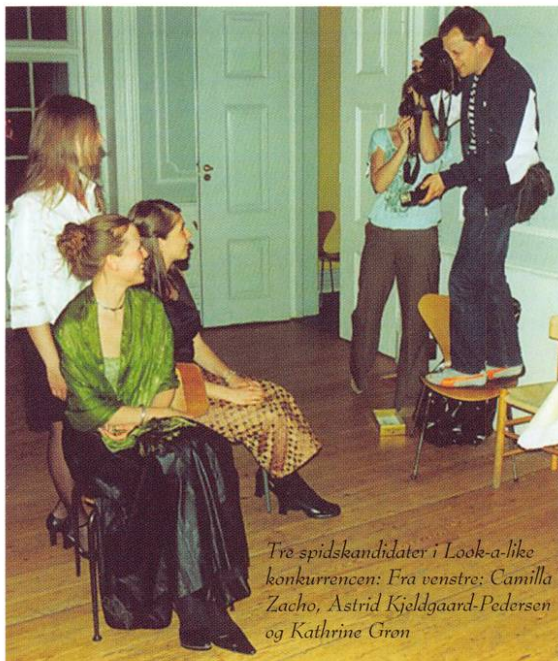
Pressebevågenhed

Berlingske Tidende havde ikke fået nok af Regensens bryllup, så hen på aftenen dukkede endnu en journalist op, som, da han hørte om Look-a-like konkurrencen, hidkaldte en fotograf, der kunne fotografere Regensens skønheder.

Under klapsalver og piften udløstes spændingen, og Kathrine "Donaldson" Grøn kunne med en overlegen sejr, hente en velfortjent buket blomster og et trofæ. Hun har siden kunnet smykke sig med titlen "Regensens Mary Donaldson". Om denne titel har åbnet døre for hende er desværre bryllupsdirektionen ubekendt.

Efter brudevals og dessert pakkede en glad og tilfreds bryllupsdirektion storskærmen ned. Nu kunne den mere uformelle del af aftenen tage sin begyndelse i Fredensborg såvel som på Regensen. Danmark havde fået sin Kronprinsesse!

Må hun leve med Frederik i medgang og modgang til døden dem skiller. Vi kan simpelthen ikke klare flere skilsmisser!!

Tre spidskandidater i Look-a-like konkurrencen: Fra venstre: Camilla Zacho, Astrid Kjeldgaard-Pedersen og Kathrine Grøn

Regensens Bryllupsdirektion, 2004 • Jesper Munk Andersen og Sidsel Kirk

To af aftenens prinsesser: Christiane Ehlers og Betina Larsen

Sommerudflugt til

Lørdag den 25. september kl. 11.30 mødte ca. 20 medlemmer af Regensianersamfundet (enkelte med ledsagere) op til årets sommerudflugt.

Mødestedet var flagstangen foran Kommandantboligen, hvor guiden, pensioneret ingeniør Eggert Frandsen tog imod.

I godt en time viste den engagerede guide de videbegærlige turdeltagere rundt blandt restaurerede volde, møller, kirker, fængsler og kanoner. En flot tur på en solbeskinnet lørdag.

Kastellet

Alle er mødt ved flagstangen.

Men det blev klart undervejs, at hverken svenskerne eller englænderne har været flinke ved danskerne hele vejen igennem historien. Eggert Frandsen gav en malende beskrivelse af de kampe, der har fundet sted i gaderne og på vandet lige i omegnen af Kastellet i 1600- 1700- og 1800-tallet.

Og trods kampen om parkeringspladserne i dag må man konkludere, at København er et fredeligere sted at opholde sig.

Traditionen tro blev de dramatiske begivenheder skyllet ned med flere liter kølig fadøl og flade håndmadder med flæsketeg.

Det var Toldbod Bodega på Esplanaden, der lagde lokaler til denne del af arrangementet.

Eggert Frandsen fortalte levende om både svenske og engelske soldaters angreb på København.

Kyed, Feddersen, Finn Østrup, Henrik Teide og Karsten Knudsen med frue gør klar til fadøl & flæskkesteg.

Regensnålen

REGENSENS KULTURARVSUDVALG OPLYSER

Den kendte regensnål består af bogstaverne CDR under en krone, kan fremstilles i sølv eller guld og kan monteres som både nål, manchetknap, hængesmykke og sågar øreringe.

Takket være Preben Bredesgaard, der ligger inde med støbeformen, kan man atter bestille dette værdighedstegn hos kgl. Hofjuveler og -guldsmed A. Dragsted, St. Kongensgade 20.

Da vi vil prøve at opnå en mængderabat ved fremstilling af et større parti i sølv, er vi interesserede i at vide, hvor stor interessen er, både blandt levende og døde.

Medlemmer af Regensianersamfundet, der er interesserede, bedes skrive til adressen cdr@regensen.dk, der er oprettet til formålet. Det er uforpligtende, da vi i første omgang vil lodde stemningen.

Med venlig hilsen
KULTURARVSUDVALGET

Flag og flagning på Regensen

De følgende betragtninger over Regensens flagskikke gør på ingen måde krav på at være udtømmende, da kun få og sekundære kilder har været konsulteret. De spørgsmål, der dukker op i forbindelse med emnet, er snarere ment som en appetitvækker til endnu en side af "regensforskningen".

Begyndelsen

Skønt flagning fra mere eller mindre offentlige bygninger bliver reglen i løbet af 1800-tallet, begynder flagning på Regensen først sent. Således rejses kirkeføjens flagstang først i 1869¹, vel i sammenhæng med 300-årsdagen for Kommunitetet, som skænker et flag. Forhistorien er dog interessant, idet man allerede i oktober 1864 kender til oprettelsen af et flagudvalg², der skal stå for opbevaring og hejsning af de tre nordiske flag, der året før var anskaffet for overskuddet fra en skovtur samt en gave fra vækkerforeningen (Gamle)³. Man må altså forestille sig midlertidige flagstænger i gården eller i vinduerne ind mod denne, hvilket synes at være en fortsættelse af skikken fra guldalderens skandinaviske studentermøder, som varer ved indtil 1862 – om end de på dette tidspunkt var at ligne ved "en optrukken Flaske Apollinaris, hvor Kulsyre's Friskhed for længst var afdunsted"⁴.

Det kan forekomme mærkeligt, at studenterskandinavismen synes at fortsætte uanfægtet i Regensens flagkultur i selve skæbneåret. Det ser dog ud til, at denne nordiske flagning udtrykker en trods, dels over for nederlagsstemningen, dels over for det glücksborgske kongehus, der – temmelig ufortjent – var upopulært i befolkningen på grund af krigen. Provst Gram ser således igennem fingre med, at man indtil 1867 undlader at flage på kongens fødselsdag!⁵

I 1868 overgår flagningen fra udvalget til en flagmand⁶, hvilket altså er det tredje oprettede embede på Gården efter karleinspektør og klokker. Da flagning som nævnt med

flagstangen bliver synlig for offentligheden året efter, er det klart, at provsten fremover må gøre sin myndighed gældende over for flagmanden (der fra 1872 er den siddende klokker⁷) – særligt da kongehuset jo har tildelt sit kollegium splitflagsprivilegium.

Provisorietiden

Da selve flaget fra 1871 har været købt på alumnernes egen regning⁸, giver dette myndigheds-spørgsmål dog anledning til en del gnidninger i tiden op til systemskiftet, hvor Højre og kongen gør sig upopulære med de provisoriske finanslove. Om flaget formelt kan siges at tilhøre Regensen/Kommunitetet eller regensianerne, er et spørgsmål, der dukker op, hver gang et nyt flag skal købes⁹, fordi man i ejerskabet ser retten til at flage efter egen overbevisning. I 1883 må provst Ussing gribe ind, da klokkeren nægter at flage i anledning af tsarens besøg¹⁰; fem år senere er den gal igen, da han tillader sig at flage på Henrik Ibsens (det moderne gennembrud!) fødselsdag¹¹; i 1893 er det til gengæld regensianerne, der er vrede, da klokkeren grundlovsdag hejser alle tre nordiske flag (hvor?), hvilket bliver opfattet som en støtte til Højre¹²; senere på året nægter hans efterfølger derimod at flage på prins Christians (X) fødselsdag, og provsten overtager nu helt flagningen – med et dertil nyindkøbt flag¹³. Det siger en del om denne meget politiske tid, at de sidste to sager faktisk medfører klokkerens afgang! Regensianerne får lov at hejse det gamle flag ind mod gården, men kun med provstens tilladelse¹⁴. Efter systemskiftet i 1901 går Regensen ind i en roligere tid, og nogle år senere får regensianerne atter råderet over flaget.

"Merkið"

Den mest interessante tildragelse i 1900-tallet har nok politiske undertoner, men handler til gengæld ikke om Dannebrog: Det færøske flag Merkið fødes på Regensen! Efter at Island i 1915 havde fået sit eget, officielt anerkendte flag, havde nationalbevægelsen og dermed tanken

om et eget flag spredt sig til færøske studenterkredse i København. Det lå lige for at lave en ny kombination af de farver, som indgår i Norges og Islands flag, og tegne et hvidt flag med et rødt kors med blå kant. Efter at man havde fået en skrædder til at sy et eksemplar, gik turen selvfølgelig til Gården, hvor flere færøske studenter boede. Her pakkede man flaget ud og hængte det ud af et vindue – og et nyt nordisk flag havde set dagens lys i april 1919¹⁵.

Stud. jur. Jens Olivur Lisberg (der dog ikke var regensianer) tog flaget med hjem til bygden Fámjin på Suduroy samme sommer og hejste det foran kirken. Da han desværre døde kort tid efter, blev flagets tilblivelse som en sidste ære tilskrevet ham. Han ligger nu på kirkegården i Fámjin, og det flag, der for første gang vajede på Regensen, hænger i glas og ramme i kirken – læg vejen forbi, hvis du kommer på de kanter! Forhåbentlig bliver der lejlighed til at berette mere udførligt om flagets tilblivelse i et senere nummer af "Regensen". Som et kuriosum kan det nævnes, at Regensen igen råder over flere nordiske flag, da en alumne (nu flagmand) i 2002 anskaffede Merkið til hejsning over kirkefløjen på den færøske flagdag den 25. april. Igen: Læg vejen forbi!

Hæren og flåden

For at fortsætte i nutiden kan det konstateres, at Regensen i vore dage flager som aldrig før. I midten af forrige århundrede adskilte flagningen sig ikke nævneværdigt fra andre offentlige bygningers¹⁶, men i de seneste årtier synes Gårdens ofte kæmpede kamp mod bagstræberi, der i 1800-tallets provisorieår var politisk, nu at have vendt sig mod den nære fortids historieløshed:

Flagreglementet omfatter ikke

bare de offentlige flagdage – helligdagene, besættelsen, befrielsen, grundlovsdag, de kongelige fødselsdage og selvfølgelig valdemarsdag – men også flådens og hærens flagdage¹⁷ – således slagene fra svenskekrigene: stormen på København 11. februar og slaget i Køge Bugt 1. juli; englænderkrigene: slaget på Reden 2. april; træarskrigen: slagene ved Fredericia 6. juli, Isted 25. juli og Frederiksstad 4. oktober; 1864: slagene ved Mysunde 2. februar, Dybbøl 18. april og Helgoland 9. maj, samt endelig 10. februar: afstemningen i Sønderjylland (selve genforeningen falder sammen med valdemarsdag).

Det er jo en kendsgerning, at der fra gammel tid består et bånd mellem Regensen og flåden, der har sin oprindelse ved stormen på København i 1659, hvor regensianerne som bekendt i deres sorte kapper kæmpede side om side med flådens mandskab på Københavns volde¹⁸. Dette venskab kom senere mangen regensianer til gode, når han efter regenstiden kunne få logi i Nyboder. Forholdet til hæren og dens tyske officerer var i 1700-tallet mere anstrengt. Det kom ofte til håndgemæng og gadekampe mellem dem og regensianerne, og hver gang tilsagde Holmens matroser regensianerne deres støtte!¹⁹ Dog forandredes denne situation med de slesvigske krige brave Jenser. Disse bånd kan være baggrunden for, at en historisk bevidst flagmand har ladet Regensen følge det militære flagreglement. I betragtning af den udtalte mangel på sekundære

kilder fra 1900-tallet, må man håbe at vedkommende er medlem af Regensianersamfundet og kan kaste lys over dette i et senere nummer.

Regensiana

Hertil kommer endelig de rent regensielle flagdage: 12. april: Regensens bygherre Christian IVs fødselsdag; 1. maj: Kommunitetets stifter Frederik IIs fødselsdag; 12. maj: lindens fødselsdag: D. 12 Mai 1785 fa piantale un arbore nel mezzo della cortina som provst Hviid skrev i en rude efter at have plantet træet i anledning af sin søns

fødsel²⁰; og endelig 11. september: klokkeinstitutionens oprettelse i 1865. Efter krigsnederlaget året før holdtes en fest for besøgende fra Slesvig. Overskuddet gik til anskaffelsen af den første klokkeprotokol, kirkebogen, og til at føre den valgtes en klokke²¹. Det ældste eksisterende embedes fødsel markerer her begyndelsen til det regensielle selvstyre og hele det nuværende embedsværk. Desuden flages selvfølgelig ved de seks årlige fester og ved generalforsamlingerne.

Flagmanden, der i nutiden indleder sin karriere som valgt klokke revisor og derefter fortsætter med flagembedet efter behag, skal i klokkeprotokollen holde alumnerne orienterede om årsagen til flagningen, hvilket giver rige muligheder for at fordybe sig i fædrelandets mørke og lyse stunder, ofte ledsaget af illustrationer. Af og til forekommer ekstraordinære offentlige flagdage, ofte i forbindelse med begivenheder i kongehuset. Endvidere kan man selvfølgelig som alle private borgere flage efter behag, når det skønnes passende. Siden 1971 har jo muligheden for, at alumnerne kan indgå ægteskab, eksisteret, og her er det naturligt at flage over festlighederne. Hertil kommer andre småopgaver efter forgoftbefindende, som da frøken Linds bæk i foråret pyntedes med flag i anledning af 50-året for den nuværende lind. Og så må vi jo ikke glemme, at forbindelsen til flåden holdes stærkest i hævd i de maritime traditioner på Regensens fornemste gang Admiralitetet, hvor Dannebrog altid er ophængt, når nye orlogstitler uddeles over en god middag.

Troels Peter Roland 7x27

Flagmand, klokker, khiliark for SiouX og Lillebælts betvinger

KILDER:

Anonym: Gammelt og nyt fra Regensen – Lidt Regenshistorie af En forhenværende Arkivar. København, 1911
Fabricius, Knud: Regensen gennem hundrede Aar 1-3. København, 1923-25
Hvidberg-Hansen, Finn O.: Regensens indre selvstyre i: "Regensen" august 1905
Nielsen, Rasmus: Regensen. Erindringer fra 1858-02. København, 1906
Olsen, Theodor E.D.: Merkið aftur á slóðina i: "Dimmalætting" 1/5 2002
Petersen, Troels Christian: Flagkalender for Regensen. Regensen, 2001

HENVISNINGER:

(1) anonym s. 123, (2) Fabricius s. 218, (3) Hvidberg-Hansen s. 32, (4) Fabricius s. 216, (5) *ibid.* s. 222, (6) *ibid.* s. 223, (7) anonym s. 125, (8) Fabricius s. 222, (9) *ibid.* s. 288, 297, (10) anonym s. 123, (11) *ibid.* s. 131, (12) Fabricius s. 297, (13) Hvidberg-Hansen s. 38, (14) Fabricius s. 298, (15) Olsen s. 9, (16) Hvidberg-Hansen, pers. komm., (17) Petersen, (18) anonym s. 48, (19) *ibid.* s. 84, (20) Nielsen s. 41, (21) Fabricius s. 221.

Regensianersamfundet

Regensianersamfundet er en forening af tidligere regensianere, såkaldt døde regensianere. Man skal melde sig ind i foreningen for at blive medlem. De tre første år efter man er flyttet fra Regensen er man dog gratis medlem. Eneste forudsætning for dette tilbud er, at man sender sin nye adresse til regensianersamfundets kasserer Henrik Teide.

For sit medlemskab får man mange forskellige ting

Invitationer til Regensianersamfundets aktiviteter, medlemsbladet med spændende fotografier og tekster fra Regensens historie. Man bliver inviteret med til den årlige generalforsamling med tilhørende fest. Til generalforsamlingsmiddagen får man både revy samt et blad lavet af regensianerne om årets gang på Regensen.

Alt dette for kun 100 kr. om året.

FORMAND:

Hans Jørgen Steenberg • has@imagehouse.dk

KASSERER:

Henrik Teide • henrik.teide@dk.maqs.com

REDAKTØR:

Thomas Rørsig • tr@tips.dk

WEBMASTER:

Camilla Sløk • camilla@sloek.dk

Mette Korsholm • mettekor@tiscali.dk

Marthe Seiden • marthe@seiden.dk

Karsten Bo Knudsen

Medlemskab opnås ved at sende en e-mail til Henrik Teide eller ved at ringe til
Henrik Teides sekretær, Inge Frost på tlf. 33 12 45 22